

ikke komme tilbage dertil. Hvad jeg imidlertid skal hævde, er, at denne Minister i den lange Tid, han sad ved Roret, havde et Formaal, og det var at indskrænke den ved 5te Juni Grundloven giene Valgret. Jeg kan ikke se ligere, end at det er den røde Træad, der gaar gennem hans Virksomhed lige fra Oktoberforfatningen af 1855, og til vi fik den nuværende Grundlov af 28de Juli 1866. Man vil kunne forstaa, at det var med blandede Følelser, at jeg saae en saadan Mand optaget i det Holsteinske Ministerium, og at det derfor ganske vist har været med nogen Overvindelse for mig at kunne forhandle saa roligt som ønskeligt med et Ministerium, der havde saadanne Medlemmer i sin Midte. En anden Minister, som ogsaa er optagen i dette Ministerium, havde været med ved den ulykkelige Londonkonference. Et tredie Medlem af Ministeriet, den ærede Folke-tingsmand for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger), kjendte vi jo; vi vidste, at han var en Modstander af Indkomstskatten og en Ven af de indirekte Skatter, og han har aldrig lagt Skjul paa, at det var hans Standpunkt. Det er selvfølgelig, at et Ministerium, sammensat af saadanne Mænd, var det fuldt berettiget at sige om — i alt Fald finder jeg mig fuldt berettiget til at stemme for en Adresse med saadanne Udtryk — „at allerede Sammensætningen af Ministeriet Holstein uundgaelig maatte svække det i Adressen udtalte Haab“; saa for mig indeholde disse Ord fuld Sandhed. Naar det fremdeles hedder, at man gik roligt til sin Gjening og lempede ofte sine Meninger efter Ministeriet, saa ere disse Ord jo ogsaa blevne stærkt dadlede og angrebne; man har ment, at vi ikke have lempet os. Men jeg skal dog henvise til, hvorledes jeg f. Ex. var med til at stemme for de mange Sønningslove. Man be- raabte sig paa de store Beparelser, der ved dem bleve indførte; men det var min Overbevisning, at de ikke vilde blive til Beparelse, og derom ere vi jo blevne overtyede ved Finantslovene. Ikke desto mindre stemte jeg for dem, netop for at vise Smødekommnen, og det har jeg gjort paa ethvert Punkt, hvor der ikke har staaet principielle Spørgsmaal paa Dagsordenen. Overfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds skal jeg saaledes nævne Postloven. Ærede Medlemmer ville ikke negte, at mange Ting i den ikke vare for os saa gode, som de kunde være; men det blev sagt, at det var et Fremskridt, og at Ministeren havde gjort sig megen Umage for at faae det frem; saa tog vi Loven med det Fremskridt, der kunde være deri. Jeg kunde pege paa en Række af mindre Lovfor- slag, hvorved vi ogsaa have vist Smødekommnen, men jeg skal ikke gjøre det. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) var særlig uheldig, da han vilde søge at vise, at vi netop havde været uimødekommende, og bagefter fremdrog 2 Lovforslag, som skulde vise, at Ministeriet dog var ganske dygtigt og godt, og som skulde være

Eksempler paa vor Mangel paa Smødekommnen. Han talte om uklare Tanker, og saa nævnedes han først Loven om retslige Beskjendtgjørelser, som han syntes at have Lyft til at døle ved (Wille: Det har jeg aldrig sagt!). So, det ærede Medlem sagde, at det var ikke det eneste Bevis paa uklare Tanker og netop i samme Mandedræt, som han omtalte Ministeriet. Nu vil det ærede Medlem se, at den Retning, i hvilken vi have ændret dette Lovforslag til 3die Behandling, slet ikke indeholder noget Brud paa Lovforslagets Grundprincip, men et Forsøg paa at imødekomme Ministeren i, hvad han har udtalt. Det ærede Medlem nævnte dernæst Myntreformen; men, mine Herrer, hvorledes forholder det sig egentlig med den? For mig staaer dens Nytte og Gavnlighed saare tvivlsom; men da jeg ikke har været i Stand til at afgjøre, om den dog ikke kunde være nødvendig som et Gjemmenganstald, saa sagde jeg: Trods det, at det er den Mand, der er kommen frem med den, det har for mig ingen Betydning — og trods det, at det staaer tvivlsomt for mig, om den indeholder noget Gavnligt, gaar jeg dog ind paa den. Det ærede Medlem sagde, at dette Forslag stod over alle andre. Sa, jeg kan forstaa, at for Penge- konfortier maa Myntreformen staa over alt Andet, baade over Præstelovforslagene og Lovforslaget om den kommunale Valgret, thi disse Ting kunne for saadanne Folk kun være Smaating ved Siden af Myntreformen. — Og hvor- ledes ere vi endelig ikke i Nar gaaede frem ved Behandlingen af Finantsloven? Det ærede Med- lem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds sagde, at vi havde udsat Afgjørelsen af alle vigtige Ting til 3die Behandling; men Sagen er jo den, mine Herrer, at vi ere gaaede ind paa næsten alle Mi- nisteriets Forlangender, haabende, at der dog til Gjengæld skulde blive viist os nogen virkelig Smødekommnen fra dets Side. Hvorledes have vi ikke indrykket baade Indenrigsministeren og Kultusministeren Alt, hvad de have forlangt? Og dog taler man om, at der ikke fra vor Side, saa vidt muligt, er bleven viist Smødekommnen. Jeg tror ogsaa, at disse Ord i Adressen ere fuldt be- rettigede. Der kom endvidere en Sætning fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, som lød saare besynderligt for mig. Jeg vil sige, at hvor meget Dygtigt der end kan have været i hans Foredrag, saa synes dog de Bemærkninger, han fremkom med angaaende Grundloven og de grundlovmæssige Friheder, ikke at minde om no- gen dyb Betragtning. Han sagde nemlig følgende Ord: Havde vi, han og hans Venner, ikke været, saa havde vi nu ikke haft hverken Grundlov eller grundlovmæssige Rettigheder? Men hvorledes kan dog et saa klarsende Medlem tro, at Grund- loven er et Produkt af enkelte Mænd? Den er jo et Produkt af Aarhundreders Arbejde og en Tidernes Frembringelse. Der skal sandelig mere til at holde Frihedsubvillingen tilbage, naar den